COȘNIȚA: O PRIMĂVARĂ CAPTIVITĂ A RĂZBOIULUI

*** Pe cîmp și în livezile satului,**
deși sîntem în plină primăvară, e pustiu
*** Nu vom pleca de aici pînă nu vom fi convinși că mercenarii de pe Don și din Rostov s-au dus de unde au venit**
*** Dacă mai marii de la conducere nu ne pot ajuta barem cu niște pelerine sau corturi,**
ne dosim și în gropile săpate de noi...

Duminică, 22 martie, la Coșnița a fost o zi relativ liniștită. În sfîrșit, după săptămîni de încordare psihică, panică și amenințare cu moartea, oamenii respiră parcă mai în voie. Dinspre podul de la Vadul lui Vodă mii de femei și copii se întorc la casele lor. Liniștea așternută peste sat pare totuși înșelătoare. Împușcături sporadice se aud dinspre satul vecin Dorotcaia, unde gardiștii și cazacii mercenari și-au fortificat pozițiile.

La Coșnița ajung cu o mașină de ocazie. Stăpînul ei, dl Mihai Tvetcov, învățător de limbă franceză din Coșnița, îmi mărturisește că a fost la Chișinău să-și vadă familia. Satul e ca și mort. Școala de vreo două săptămîni și-a întrerupt studiile. Grădinița e dărîmată în urma unei lovituri de rachetă tip Grad. Magazinele stau mai mult cu ușile închise. Pe cîmp și în livezile colhozului, deși sîntem în plină primăvară, e pustiu.

În sat mă opresc la primărie. E pustiu și aici. Pe primar nu-l găsesc nici acasă. Soția dumnealui mă îndreaptă la statul major, unde voi putea afla amănunte. Aici găsesc un detașament de polițiști aliniați pentru a prelua schimbul. Șeful statului major, dl M.Tomacinschi, mă informează că gardiștii și mercenarii ruși - în număr de peste 600 de inși - și-au fortificat pozițiile pe traseul Dubăsari-Tiraspol, chiar în marginea satului Dorotcaia. Judecînd după starea de spirit a camarazilor săi: dnii A. Rusu, E.Maican, I.Bordeianu, detașamentele de plutonieri sînt gata de apărare. Schimbul intens de focuri vorbește de la sine că moartea e pretutindeni undeva prin preajmă. Deocamdată, în pofida ultimatumului conducerii R.M., a declarației de la Kiev, cît și a nenumăratelor sforțări diplomatice de pe malul drept al Nistrului, în Transnistria războiul continuă. Fie că e numit conflict local, diversiune sau rebeliune. Un lucru e cert: se varsă sînge. Astfel, sîmbătă, 21 martie, odată cu înaintarea bandelor de mercenari în apropierea satului Dorotcaia, femeile și copiii din sat au trecut Nistrul cu barca la Dubăsarii Vechi.

Am aflat aceste informații luînd contact cu polițiștii de pe linia întîia de apărare a satului Coșnița, locul fatal, unde o săptămînă în urmă și-a găsit moartea colonelul Morariu din Hîncești. De aici inamicul e la o aruncătură de băț. Forțele masive ale grupărilor criminale de mercenari, sprijinite de blindate și dotate cu armament modern, în orice moment pot ataca pozițiile opuse. Însă dispoziția tinerilor apărători cu ochii arși de nesomn, înnegriți la față de fumul focurilor de tabără (unica sursă de încălzire din noaptea trecută), este mai mult decît fermă. "De azi înainte nici un pas înapoi. Ajunge cît am cedat. Nu vom pleca de aici pînă nu vom fi convinși că mercenarii de pe Don și din Rostov s-au întors de unde au venit".

Aceste cuvinte ferme mi le-au spus tinerii polițiști de lîngă Coșnița pe nume Gheorghe Paladi, Iurie Cărunțu, Vasile Levință, Ion Buruiană, Corneliu Motoc. "Aproape toată noaptea din partea opusă s-au auzit tiruri sporadice de automate și mitralieră. Precum vedeți, sîntem aici ca într-o capcană. Panorama e închisă. Ne pot căsăpi în orice moment. Dacă primim iarăși ordin de retragere, probabil, nu ne vom mai supune. Am obosit, pur și simplu, de atîtea cedări rușinoase, retrageri, concilieri... pe cînd niște venetici criminali ne omoară fără sinchiseală camarazii, femeile, frații și surorile. Apoi a mai venit și ploaia care ne-a apucat în cîmp deschis...

"Ploaia ca ploaia, se alătură discuției și ceilalți polițiști. Dacă mai marii de la conducere nu ne pot asigura barem cu niște pelerine și corturi, ne adăpostim și în gropile săpate de noi. Nu sîntem mari boieri. Altceva e că nu avem nici un sprijin moral din partea nimănui. Sîntem derutați de emisiunile Radioului și Televiziunii Naționale. După ce difuzează un bloc de informații privitor la situația gravă din Transnistria revin la hore și hostropățuri și o țin așa toată ziua. Nu zicem, viața e viață. Dar de ce nu ar programa în aceste zile emisiuni patriotice și social-politice. Unde-s scriitorii noștri, unde-s deputații, unde-i, de exemplu, Leonida Lari să ne încurajeze cu un poem de dragoste de neam? Altă durere a noastră (vă rugăm să transmiteți în Parlament) e problema salariilor. Primim doar cîte 1200-1500 de ruble. Pe cînd mercenarii cazaci - cîte 10000... Și încă ceva. De ce pînă în prezent, începînd cu 1 martie, de cînd sîntem în vîltoarea evenimentelor din Transnistria, nimeni nu a venit să ne vadă, să ne întrebe cum o ducem pe frig și ploaie? Nu credeți că ne-am descurajat și nu mai vrem să ne apărăm pămîntul strămoșesc. Dimpotrivă, vom merge pînă la capăt, pînă cînd tricolorul va fi arborat pe cîtadela comunistă a lui Smirnov și Maracuța. Așa transmiteți".

Tamara GORINCIOI